

batteri" hører heller ikke til Kjøbenhavns Befæstning. „Opførelse af et nyt Krudtmagasin ved Frederiksværk" hører item ikke til Kjøbenhavns Befæstning. „Indretning af et Etablissement paa Hørsholm til en for Fodfolket fælles Sekondlieutenantsskole" kan umulig regnes til Kjøbenhavns Befæstning, og „Anskaffelse af Landtorpedoer og Opførelse af Magasiner for dem og Ammunition dertil" ligesaa lidt.

Vi komme saa til det Resultat, at af 267,400 Kr., som Krigsministeriet har foreslået paa denne Lov, vil i Alt, i det aller Øverste, naar man trækker Tingene ved Haarene, 800 Kr. + 900 Kr., det er 1700 Kr., kunne regnes med til Kjøbenhavns Befæstning, men vel at mærke, kun naar man, som sagt trækker det meget stærkt ved Haarene. Jeg tror, at det ærede Medlem tillige med Thingets øvrige Medlemmer ville være enige med mig i, at den Sigelse for, at der var sikret for Befæstningen ved dette Forslag, er fuldstændig grundløs.

Suel: Det ærede Medlem for 7de Kreds (Madsen) yttrede en Forbauselse over, at man, naar der var Sult og Nød, dog kunde betænke sig paa, hvilke Foranstaltninger man vilde træffe. Det lod, som om dette Thing noget Dieblit havde tænkt at modsætte sig hensigtsmæssige Foranstaltninger, som hurtigt kunne udføres til netop at reducere Sulten og Nøden, hvor en saadan fandtes. Det Forslag, som er forelagt af Regjeringen, gaar jo netop ud paa at stifte Kommunerne Hjælp baade til Arbejde og til at bidrage til den fri Fattigtasse saaledes, at der kunde gives direkte personlig Understøttelse, hvor der var Sult og Nød, kun at det ikke skulde regnes som Fattighjælp. Hver Gang man hører de Herrer tale, skulde man tro, at der trindt om i Landet var et rigt, rigt Onse om at afhjælpe Sult og Nød gennem de fri Fattigtasser; min Erfaring gaar i stik modsat Retning, thi hver Gang der er Tale om at afhjælpe Sult og Nød gennem de fri Fattigtasser paa Landet, ere de tomme. Jeg har som Formand en Gang været i det Tilfælde at have forlangt Amtsraadets Tilslædselse til at uddele den samme Sum, som der gives i Kommunen selv til den fri Fattigtasse, af Sogneraadskassen, og jeg maatte spørge ikke Lidt til for at faae et Tilskud af

60 Kroner om Aaret fra Kommunekassen, det vil sige, at denne Sult og Nød hjemme var afhjulpen af alle Gaardene og alle de rige Folk i Sognet med 60 Kr., hvoraf Sogneraadet tilskjød en Del af sin egen Lomme. Det ærede Medlem sagde, at man skulde ikke skabe Vansteligheder, naar der var Tale om at afhjælpe Sult og Nød. Men hvem skaber Vansteligheder? Jeg gad vide, om Nogen, der læser Rigsdagstidenden, kan være i Tvivl om, at Skabelsen af Vansteligheder ligger paa et helt andet Sted end i det Thing, hvoraf det ærede Medlem har den Ære at være Medlem, at den ligger derne, hvor man bestandig kommer op med Doktriner, som man veed ikke her ville vinde Gjenklang. Det kan nemlig intet Menneſte, der har havt Sæde i Repræsentationen i de sidste Aar, være uvidende om, at Landstinget aldrig nogensinde har været med til eller vil være med til at kaste Millioner i Grams, som man i gamle Dage kastede Kobbermønter i Grams ved Børsen Fastelavnsmandag, det kan ingen Regjering være bekendt, og det kan dette Thing ikke være bekendt. Hvad dette Thing til enhver Tid vil være med til, det er til at afhjælpe den Nød, der er til Stede, paa forvarlig Maade og saaledes, at det Menneſtes Væresfølelse, som faar Hjælp, ikke bliver stødt eller saaret derved, at det Menneſte, der vil arbejde for at stifte sig ud af Sult og Nød, i Virkeligheden ogsaa rigelig kan blive hjulpen i saa Henseende. Det vil dette Things Flertal til enhver Tid, det har Regjeringen viist, at den ogsaa vil til enhver Tid, og Flertallet vil ogsaa denne Gang støtte Regjeringen deri.

Madsen: Det ærede Medlem, der nys talte, lod til at have forstaaet mig saaledes, som om jeg har villet sige, at dette Thing ikke vilde være med til at lindre Sult og Nød, saaledes forstod jeg ham; men jeg tror at have Ret til at sige, at jeg ikke lod en eneste Ytring falde i den Retning. Jeg advarede mod at berede den Sag, der foreligger, Vansteligheder ved at knytte Betingelser dertil, som vanstelig eller umulig kunne gennemføres i dette Dieblit. Det ærede Medlem spurgte dernæst: hvem skaber Vanstelighederne? og mente, at det paa ingen Maade var Regjeringen eller dette Thing, der skabte dem. Jeg vil sige, at selv om nu ogsaa dette